

Sor Lucia Caram

D'entrada, cal felicitar-la efusivament per haver estat escollida com a millor catalana de l'any, pels lectors d'El Periódico i Els matins de Catalunya Ràdio i TV3, per votació popular, un mètode indubtablement democràtic. Penso que pot fer, i de fet fa, una bona feina en la defensa de la identitat nacional catalana i de les reivindicacions col·lectives del nostre poble, sobretot més enllà de l'Ebre, on ella encara és considerada una interlocutora a la qual poden escoltar.

Personalment, la vaig conèixer ja fa molts anys, si no m'equivoco crec que va ser el 1995, quan feia un any que havia arribat a Manresa i encara exercia com a monja de clausura del convent de Santa Clara. Recordo que em va impressionar la seva vitalitat i capacitat d'iniciativa, a qui interessava posar en marxa els projectes pensats d'una manera immediata. Lluny de perdre el temps en les discussions teòriques, anava de cap a la feina per tal de solucionar a la pràctica problemes socials que afecten les persones més febles de la societat. Lluitadora social des de l'adolescència, la seva capacitat intel·lectual li ha servit per escriure diferents llibres de temàtica ben diversa.

Em consta que no li agrada l'actual societat capitalista, però és una monja eminentment pràctica que no vol deixar passar un instant, si pot solucionar un problema concret real. Impulsora de la Fundació Tous, que dirigeix a la pràctica, afavoreix que alguns pobres que han estat llançats a la misèria pel sistema capitalista tinguin un plat a taula i es puguin dutxar com les persones. Sap que no solucionarà el problema globalment, però està satisfeta de poder pal·liar a la seva manera les injustícies socials. Se li ha criticat molt el seu caràcter mediàtic i penso que no hi ha cap dubte que ella s'hi posa bé davant dels mitjans de comunicació, sobretot dels grans (les diverses televisions), que l'han utilitzada descaradament, quan i com els ha convingut. També li han servit per fer amics de conveniència, que, si col·laboren en la seva tasca social, ja li va bé. Difereixo, en canvi, de la seva defensa a ultrança de la família Tous i d'algunes de les seves actuacions i, per descomptat, no comparteixo el seu concepte de defensa pròpia. Només hi ha una pregunta que m'inquieta, sobretot en la seva condició de religiosa, i que algun dia, potser em podrà respondre: el fi justifica sempre els mitjans?